

безспорно. Четирите книги, които той издава, имат огромно значение за развитието на българската музика. Те решително променят начина на разпространение на църковната музика у нас. Дотогава църковните песнопения са се разпространявали само и единствено чрез ръкописи, основен източник за които е бил Рилския манастир. С течение на времето този начин на разпространение влиза в противоречие с нуждите на българското общество, особено през 40-те и 50-те години на XIX век, когато Цариградската патриаршия започва активна денационализаторска политика у нас. В тази обстановка се появяват книгите на Триандафилов. Те продължават, но в променен мащаб, формирането на общобългарското национално културно поле в областта на музиката. Благодарение на сравнително големите за времето си тиражи бързо се разпространяват сред почти всички географски области населени с българи и сред различни социални групи (за което свидетелстват спомоществователските им списъци). Употребата им излиза извън стените на църквите и трайно навлиза в новобългарските училища. Подборът на репертоара и авторите показва стремеж за приобщаване към най-високите ценности на балканската православна църковна музика, преведени на църковнославянски език за нуждите на новото общобългарско национално културно поле. В епохата на националното Възраждане, осъществила прехода от Средновековието към Новото време, те се явяват едно от основополагащите звена за развитието на нашата музика и в това се състои голямата им историческа заслуга.

1. **Вълчинова, Ел.** Формиране на градската оркестрова култура в България до Освобождението. Музикални хоризонти, 1988, кн. 17-18, 128-131; 2. По този въпрос виж: Рачева, И. Еволюция на ладоинтонационното мислене през Възраждането. - В: Из историята на българската музикална култура. XIX и началото на XX век. С., 1979, 42-47; 3. **Тончева, Ел.** Взаимоотношенията Изток-Запад в европейската музикална култура: теология и музика (Източноправославното *Arg Niva*). - Българско музикознание, 1999, кн. 2, 91-101; 4. Текстът на обявата е публикуван в Сборник за народни умотворения, кн. XXIV, т. I (С. 1908), 37-38; 5. **Стоянов, М.** Българска възрожденска книжнина. т. 1, С., 1957, 355-356; 6. За Христофур Сичан-Николов виж Радев, И. Просвещенецът от Самоков. Език и литература, 1983, кн. 6, 82-89; 7. **Сюпюр, Ел.** Българската емигрантска интелигенция в Румъния през XIX век. С. 1982, 208; 8. **Динев, П.** Румънският музикален деец Антон Пан е по произход българин. Българска музика, 1955, кн. 6, 18-20; 9. **Динев, П.** Николай Триандафилов. Духовна култура, 1960, бр. 1, 23-27; Динев, П. Църковнопевчески школи в България през Възрожденската епоха. Сливенска школа. Църковен вестник, бр. 4 от 30 ян. 1960, 8-9; Динев, П. Музикални материали от Възрожденската епоха. Българска музика, 1962, бр. 2, 39-41